

Publicerad 2006-08-27 20:08 av Reza Akbarian

Det värsta som nutidens människor kan utsätta sig för i dessa dagar är att välja, oavsett om hon står vid kyldisken inför valet av ett paket mjölk eller inför valet av ögonfärg.

Jag är ett fängelse som jag försöker andas i

Det var tidigt på förmiddagen, sommaren blommade för fullt utanför mitt fönster och jag hade just stått inför ett val. Jag satt vid köksfönstret med två kalla händer och ett brev från VHS. Lite tidigare hade jag upplevt glädjens vackra ankomst när jag öppnade brevet och fick veta att jag hade blivit antagen till lärarutbildningen. Med glädje i rösten sa jag till mig själv:

– Du ska bli lärare

Då lämnade alla tidningsartiklar om våldet i skolan sina dammiga arkiv för att försöka förstöra glädjen. Jag satte mig bredvid mig själv, med ett par djupa andetag och med en kopp te i handen försökte jag vara klok och rationell. Men det visade sig att det rentav var en omöjlighet att tänka rationellt i den dammiga miljön som omvärlden ritade upp framför mitt minne. Jag satt där och såg hur glädjen lämnade mig med hastiga steg utan att säga adjö, utan att ge mig en sista kram. Att försöka leta efter rester av den glädje som hade kommit på besök krävde tid, en smula lust och en portion av optimism. Tårögd konstaterade jag att jag var fångad i orons starka händer. Jag läppjade på tekoppen och såg hur oron grodde i mig som om jag var ett öppet hav.

För att fånga den vilda oron och ha ett vettigt samtal med den, frågade jag mig själv samma fråga som kanske en och annan maratonlöparen ställer till sig själv inför den sista milen och inför smärtans starka ankomst.

– Varför utsätter du dig själv för detta?

Redan nu kunde jag känna de stormiga vindarna som bara brukar blåsa på Himalayas toppar och på klassrummets sista rad.

Det var en så absurd syn att se mig själv sittande längst bak i klassrummet, med två darrande fötter som inte ens har orken att bära mig ut ur rummet och genom den långa resa som jag hade framför mig. Jag försökte uppmuntra mig själv genom att påminna mig om att det kan finnas ännu värre situationer som man kan utsätta sig för. Vad det kunde vara frågade jag mig själv. Så vitt jag kunde bedöma hade jag ingen chans att bli utvald till någon skönhetstävling. Jag hade varken mod, röst eller vackert utseende för att kunna anmäla mig till Idol.

Det fanns ingen tvekan om att jag var rädd. Det var kanske naturligt att jag skulle vända mig till Gud eller något slags öde för att få ett svar. Men jag visste ju att Gud var död. Och mitt öde var så komplicerat och diffust, jag hade ingen chans att luta mig mot den. Nu när Guds död var definitiv och jag inte ville ha med mitt öde att göra, var den absurda teatern kanske den enda som jag kunde ta hand om mig tänkte jag.

Jag befann mig i en tid, i ett rum och på en teaterscen. Jag var mannen i Becketts drama, Akt utan ord.

Jag var en visselpipa som försökte fånga min uppmärksamhet. Jag kunde ge mig själv mening i tillvaron. Jag kunde ge mig en roll som kanske blir en fångenskap i fångenskapen. Men vad gör det, ett fängelse är ändå ett rum som jag utan tvekan kan andas i.

Författaren Reza Akbarian med Poeter.se id #10312 innehar upphovsrätten